

На първо място тѣ сж били посрешнати даже отъ официалнитѣ крѣгове като истински представители на българския народъ. Знаяло се е, по много пѣтища, че наистина водачѣтъ на Българската черкова, екзархъ Антимъ I, е далъ своето мѣлчиливо, но безрезервно съгласие, одобрение и пълномощие за тѣхнитѣ мнения. Та той е билъ и инициаторѣтъ на тази делегация, достойно завършила своята многополезна мисия: да освѣтли дипломатически крѣгове и общеславянски срѣди „за истинското положение на българския народъ“.

Друго. Навсѣкжде се заявява на делегатитѣ, че ще стане едно подобрене на участѣта на българския народъ, че „това не може да остане така“. Даже въ Виена имъ се подчертало сжщото.

Трето. Навсѣкжде тѣмъ е дадено да разбератъ, че всички държави сж противъ една война съ Турция, че никоя държава нѣма да отвори такава. Единственна Русия е, която се готви да встѣпи въ подобна война, ако турското правителство не се съгласи съ добромъ да приложи мѣркитѣ и преобразованията, решавани въ Цариградската конференция презъ декемврий 1876 г.

Четвърто. Навсѣкжде ги увѣрили, какво противъ Русия нѣма да иде никоя велика държава: „Кримската война нѣма и не може да се повтори“, т. е. ще оставятъ Русия сама да се разправя съ Турция.

Пето. Тази война неминуемо предстѣи и Русия ще я извърши въ името на нейната традиционна задача да покровителствува въобще християнитѣ и, въ случая, българитѣ, за които въ самата Русия по онова време сж изказвани — и въ печатъ и въ общество — най-горещи съчувствия.

Най-после, епилогѣтъ на всичкитѣ тѣзи посещения, епилогъ, който поглѣща въ себе си, като свѣтълъ крѣгъ, всички околни обстоятелства — приемѣтъ у руския Царь-Освободителъ, „неговитѣ думи и сълзи“, сподѣляни и отъ високитѣ му съветници и савоьници, подчертавани безъ забикалки и най-ясно отъ князь Черкасски. Царѣтъ бѣ казалъ: той обича мира и дано всичко се свѣрши миролюбиво, но ако Турция не приеме това, що ѣ се предлага, той нѣма да се задоволи тозъ пѣтъ съ голи думи и голи обещания... А ако другитѣ се задоволятъ само съ думи, „ние ще призовемъ въ наша помощъ Бога, ще трѣгнемъ напредъ и ще изпълнимъ длѣжността си. Съобщете това, що ви казвамъ, на онѣзи, които ви сж изпратили“.

И българитѣ — които бѣха изпратили своитѣ делегати — унаха скоро по разни пѣтища тѣзи царски думи, дочути навсѣ-